

като ся налѣхъ очи му; азъ щѣ идѣ, щѣ ѣхъ търсѣхъ, щѣ ѣхъ намѣрѣхъ, и Господь ще ми помогне да ѣхъ отървѣхъ.

Той скокна на крака.

— Прощавай татко, прощавай Стоенчо; ные може вече и да ся не видимъ. О! прощавай и ты стара майчице, и отъ гробъ благославяй зѣтя си, кой ви е вмѣсто сынъ, и кой сега отива да отърве и доведе изгубено-то твое чядо.

Това той, като издума, грабна кривака си и тръгна.

Дядо Иванъ, Юфчо и Стоенчо, съ наведени глави съ очи просълзени, мълчахъ и не смѣхъхъ да погледнѣхъ на Петра, кой ся изгуби отъ очи имъ.

— О, Боже! Думаше си той, като вървѣше, колко е было мъчно чилѣкъ да остане безъ роднини; да бѣхъ ималъ сега понѣ единъ братецъ, или нѣкой еродникъ, то беки бы дошълъ сега да мя придружи, а сега самичакъ, сичко глѣда на мене! Да ли ся и азъ остава?... о, не!... върви, върви душо и ся не плаши, имай си надѣждѣ на Онзи, кой-то е на небето-то, той ще ти помогне.

Съ главѣ долу наведена бързо върви сега Петръ; той прѣвали рѣтлинѣ-тѣ и унѣтенъ по Доброджански-тѣ голи полени, затули ся на-татѣкъ.